

Mit mondhatok még? Mindaz, amit eredménynek nevezhetünk, valóban az „összefogás diadala”. Mert mit érne a könyvtáros jó szándéka, ha például az igazgató nem adna gépkocsit minden alkalommal, valahányszor új könyveket akarunk hozni Szegedről? És a sok egyéb segítséget, amelyet az szb-tól kapunk.

Elismerés? Szeretnek az olvasók, legálábbis úgy érzem. Ragaszkodnak a könyvtárhoz, olvassák a könyveket... Munkámat hivatalosan is elismerik: 1967-ben miniszteri dicséretben részesültem.

Azt hiszem mindent elmondtam, amit akartam...

Lejegyezte: Simay Norbert

A honismeret tízéves évfordulója és a könyvtárak

Ahogy szaporodnak a honismereti, helytörténeti tanácskozások, úgy erősödik a könyvtáros résztvevők rossz közérzete. Ki tagadná, ki vitatná: a helyismereti könyvtári munka és e közművelődési, tudományos és hazafias tevékenység rokonok, de legalábbis: egymásra utaltak. Egyazon ügyben „utazunk”: művelődésügyben. A korszerű hazafiságot nemcsak szóban hangoztatva, hanem ismeretszerzéssel párosítva, tájaink múltjának-jelenének feltárásáért tevékenykedünk. Most is ott ültünk egy népes rokonság asztalánál, október 12—13-án az Építőipari Dolgozók Szakszervezetének székházában. Sok ezer aktivistát, sok száz szakkört, klubot, krónikást képviselő küldött ünnepelte itt a szegediek elmúlt tíz évét, sok-sok hozzászólás „gyújtott ünnepi gyertyát” a tizedik „születésnapra”, s ugyanannyi méltatta az elért eredményeket.

Rossz közérzetünknek most sem az az oka, hogy a mellőzöttség, a „perifériára szorultság” fojtogatna. Meggyőződésem, hogy nincs periféria: a honismeret már olyan széles, oly sokágú, és szakmailag oly sokféle embert és tevékenységet foglal magába, hogy nehéz lenne centrumát kijelölni. S ez nem is baj... Honismereti mozgalmi rokonainkkal való

együttműködésünk azért akadozó, mert bennünket nem az eredmények, hanem a napról napra szorító tennivalók, könyvtári négyzetméterek, státusok, pénzüsszegek, a helyismeretre fordítható kapacitások problémái foglalkoztatnak. Mert pontosan látjuk: egy-egy tájegység (megye) korszerű könyvtári információs bázisát s ezen belül a helyismereti tájékoztatás megfelelően feltárt és sokrétű állományát jelenlegi körülményeink között szinte csak „csigalassúsággal” lehet továbbfejlesztetni. A konferencia összefoglaló és a tennivalókat összegező dokumentuma az intézményi bázisok között a könyvtárakat is elismerő szavakkal említi. Csakhogy ettől a reputációtól még nem jutunk egy lépéssel sem előbbre. Amit nekünk tennünk kell, nem egyéni lelkesedéssel és honszeretettel alapuló „mozgalmi tevékenység”, hanem egy intézményrendszer magasabb szintjén alakuló küllöngyűjteményi hálózat mindennapos aprómunkája. Legelső célunk nem az, amiért dicsérnek: bibliográfiák kiadása. Ezek a megyei helyismereti bibliográfiák és repertóriumok mindössze szórványos és kiemelkedő csúcsok a könyvtári helyismereti tevékenység mélyvizéből. Céljaink világosak és egyértelműek: valamennyi megyében olyan szintre emelni a helyismereti gyűjtést és feltárást, hogy a doktori disszertációra készülő és a honismereti szakköri tag egyaránt használhassa, ma még csak a katalógusrendszert, mely cikket, könyvet, kéziratot, képet tár fel. Igazi rohani találkozónk a honismerettel az elkövetkező tíz évben igazában csak intézményeink falai között lehet. Kutatók, diákok, falukrónikáírók, néprajzi közlések után nyomozók és könyvtárosok között ez ott helyben, a katalógusok és az olvasóterem közelében valósulhat meg. S hogy ez milyen színvonalú lesz, további munkára, elmélyedésre ösztönzi-e az érdeklődőt, elsősorban azon áll, hogy könyvtárügyünk a társadalom egészén belül — s nem csupán a társadalomban — milyen szerepet, fejlesztő támogatást kap.

Bor István ex librise

Fogarassy Miklós